

Marcus Nohlberg
Havsstenavägen 2A
549 43 Skövde

9 100 words.

nohlberg@gmail.com

**Detta är ett icke-färdigt, icke publicerat
manuskript som inte får spridas vidare i
något format.**

Hämtat från www.myndighet459.se

Version 1.0

MYNDIGHET 459

av Marcus Nohlberg

Maj 1996, Stockholm

Såklart kom det regn på kvällen. Stockholm är inte en riktig studentstad, men när de sista tentorna är skrivna inför sommaren och examensarbeten mödosamt presenterats från utskrivna overheadblad, då kan även Stockholms studenter blomma ut i icke-ironiskt studentliv några dagar. En grupp av lite oväntat nördiga studenter från Handelshögskolan hade fiskat runt i sina sociala nätverk och efter mycket möda och värk fått med en grupp studenter som var marginellt coolare än de var, utbytesstudenter.

Efter att ha samlats på Tranan och druckit vin ville de sjunga sånger och gruppen gick vidare till den närliggande Observatorielunden. Det vackra vädret bröts av en hastig regnskur och studenterna tog till oväntad flykt till en närliggande lägenhet där en kompis kompis var på fest ordnad av studenter på konstfack. Två olika världar möttes, med två grupper av studenter med ytterst olika värderingar, som dock snabbt enades kring medhavda billiga vinflaskor, den smått ironiskt spelade Ace of Base CD'n på repeat och den ljuvliga känslan av annalkande sommar.

Vin, dansmusik och en helt ny grupp av studenter väckte en oväntad känsla av frihet hos Lisa Fredriksson. Lisa hade olyckligtvis redan första veckan på handels fått ett rykte som

att vara en besserwisser, något som hon själv tyckte var nästan beundransvärt i en skola där alla var plugghästar. Hon hade dock vägrat sluta tillrättavisa lärarna när de hade fel och genom åren hade det nästan blivit en prestige i att hitta fel. Att hon sedan valt att inte bara vara medlem i, utan också aktiv, i Partiet hade gjort att hennes klasskamrater kallat henne för ministern under nästan hela studietiden. Det krävdes inte ett geni för att förstå var hennes karriärplaner låg.

Att vara en plugghäst på Handels och samtidigt ha politiska ambitioner, gjorde inte studenttiden särskilt... äventyrlig. Det var mycket läsa och mindre med fester. Hon hade nästan helt missat den där studentikosa upplevelsen hon hört så mycket om. Nu var dock examensarbetet inlämnat och det fanns inget att göra innan det skulle presenteras, så hon hade blivit medlockad på sin första, egentliga studentfest. Med kanske lite för dålig musik och lite för rikligt med alkohol, men också med den fantastiska, mörkhåriga, utbytesstudenten från något östland som talade vackert om att skulptera var att skapa ögonblick av liv, ögonblick som levde för evigt. Det var något mycket mer levande än Contingencyteorin som Lisa skrivit sitt examensarbete om. Oksana Morozov hade bara varit ett år på magisterutbyte, men kunde ändå tala svenska med bara lite brytning. Hon hade en nästan lysande aura kring sig själv, en sorts överklighet som bara gjordes mer tillgänglig genom det hockeyklubbformade ärr hon hade på sin vänsterkind. Den lilla defekten i det övrigt perfekta gjorde att hon kändes mer äkta än hon varit annars. Lisa kunde inte sluta titta på Oksana och hon tyckte nog att Oksana tittade tillbaka vilket gav Lisa den där underbara svagt pirrande känslan i nacken som hon brukade trycka undan. Oksana var på öststatvis sannerligen inte sparsam med vodkan. Pirret fick helt enkelt fria händer med Lisa.

Studentfesten utvecklades som studentfester gör, en grupp gick vidare ut till andra fester, en annan grupp gick hem, och Lisa och Oksana blev kvar i soffan tillsammans, en

oväntad upplevelse för Lisa, Oksana tycktes vara mer självsäker och mera girig. Kvar i lägenheten var också Ludvig, en fotografistudent som nyligen fått hem av de allra första digitalkamerorna med möjlighet att spela in film. På det vis som unga män med tillgängliga kameror allt för ofta har tänkt så lät han kameran rulla och när två unga kvinnor utforskade varandra, utforskade han skärpedjup, fokus och batteriliv. Egentligen var han inte så intresserad av själva tekniken i fotograferingen, hans passion låg hos innehållet och att förmedla en berättelse, det hade han lärt sig på konstfack. Med filmandet här tänkte han förmedla den entusiasm som han fann hos sina medstudenter. En glädje i det privata.

Filmen blev inte som Ludvig tänkt sig och när alkoholen släppt kände han sig ärligt talat oväntat smutsig när han insåg att filmen inte alls lyckats förmedla något högre budskap, utan rent av kunde ses som smygfilmad snusk. Han dumpade minneskortet i ett glaspris han fått i en fototävling på gymnasiet som han hade stående på sitt skrivbord och glömde snabbt bort det till förmån för andra mer spännande projekt inom foto. Vem tusan hade intresse för sådana privata filmer?

Kapitel Ett

Måndag morgon, 18 april. Solna.

#

Det finns något nästan vackert i att vakna upp efter att ha varit riktigt berusad, nästan som att födas igen tänkte Bob. Tyvärr föds man inte utan synd, utan allt gammalt elände följer med, tillsammans med allt nytt man måste skapa. Tricket i att skapa mening med sitt liv via alkohol, när jobbet kräver total nykterhet och fokus, är såklart att bli lika duktig på att dricka som på att, i Bobs fall, vara underrättelseagent. Det var, ärligt talat inte svårt. För Bob var ytterst få saker svåra, det var därför han sökt sig till större och större utmaningar. Att som nu vakna upp ur en för djup fylla, och inte känna igen sig, uppkopplad till diverse maskiner som aggressivt pep, var dock en ny upplevelse. Efter att ha fokuserat sitt sinne vid pipen, kände Bob doften. Först den numera ständigt närvarande doften av handsprit, men vassare än han var van vid, en renlighet som nästan stack i näsan. Det doftade också grill, men med ett något sötare kött.

Halsen brann av törst, när han svalde smakade det lök, samtligt som något kändes djupt fel i kroppen. Han försökte resa sig, men det blev en klumpig manöver, som när en säl

försöker klättra uppför en stege. Snabbt var en undersköterska framme vid honom och bad honom vara lugn. Bob snäste argt mot honom, men undersköterskan var vänligt bestämd och la sin hand på Bobs bröst. Bob skaffade sig situationsmedvetenhet. Namnbrickan på USKan visade ”Martin” och ett hjärta, pennhållaren var pimpad med hjärtan i olika färger och former och särken var grön. Den grillade doften var alltså resterna av diatermi, det hade skurits i kroppar. Operation och i Sverige, alltså. Apparaterna visade puls och blodtryck och i Bobs vänstra arm fanns infart, till vilken det gick dropp. Bob kände igen maskinen som efter kodinmatning doserade ut morfin från när han besökt kollegor på sjukhus. Det fanns inte många positiva minnen från de besöken, när maskinen väl var inkopplad kom de inte ofta tillbaka till tjänst utan blev före detta kollegor, ibland före detta människor. Martin fördes dock något bryskt undan av en kostymklädd äldre man med ett plågsamt välansat grått skägg som rörde sig med den nivån av storkukslugn att till och med sjukvårdspersonalen fann sig i vad han gjorde utan protest, rent av väckte en patient direkt efter operation, helt bortom alla regler.

#

Bob gjorde snabbt och mer eller mindre automatiskt en riskbedömning mellan om den mest kritiska risken just nu var det faktum att han uppenbarligen befann sig i en sjukhussäng med slangar kopplade till sig, eller det faktum att han har fått besök av Chefen utanför kontoret. Att båda dessa saker skedde samtidigt var så illavarslande att hans hjärna inte riktigt kunde processa det än, men det som var klart värst var Chefens närvaro. Sjukhus överlevde man oftast, oväntade besök utanför kontoret från chefen var dödliga, för person eller karriär. Den brännande doften av rengöring byttes långsamt ut av Chefens oidentifierade, men uppenbart dyra, after shave. Eller parfym? Bob hade aldrig riktigt lärt sig skillnaden och han kände att morfinet ville dra honom på ett snedspår kring att fundera vidare kring detta.

#

Med sin karakteristiska vana att aldrig använda några artighetsfraser eller hälsningsfraser, inte ens en harkling, inledde Chefen samtalet med att direkt förskona sjukhuspersonalen från en av de jobbigare arbetsuppgifterna som fanns.

#

"Du kommer inte kunna gå igen."

Bobs svar var en högljudd tystnad medan hjärnan processade informationen, samtidigt som den också gärna ville fundera lite kring det där med doft.

"Påskkarringar, Bob. Förvisso fyra berusade tonåringar i en EPA-konverterad pick-up, dekorerad med kvastar och fjädrar., men samtliga dog. Att de saknade säkerhetsbälten och spelade Eddie Medusa gör ingen skillnad i samhällets dom mot dig. Din promille var 2,4 så all skuld faller på dig. Tacka din lyckliga stjärna för att dina skador gjorde att det inte gick att identifiera dig. Fjädrar, kvastar, ägg och blod överallt. Du har inte längre kvar ditt jobb."

Bob samlade tankarna, sin förmåga att hantera komplex information under kort tid, tränad under nästan tjugo år i underrättelsetjänsten och sammanfattade sina frågor med ett:

"Men vad fan?"

Chefen avskydde svordomar men morfinet Bob hade i sig ursäktade en aning yvigheter, så han undvek tillrättavisa honom.

#

"Du hade druckit. Mycket. Du körde bil. I sig inget problem men nu hade du det synnerligen dåliga omdömet att också krascha. Den höga promillehalten visar att det inte var första gången och du har uppenbarligen dolt detta för oss under en längre tid. Givetvis kan vi inte ha personer hos oss vi inte kan lita på, varpå den gamla delen av ditt liv är borta. Tyvärr dog du inte, vilket hade gjort min administration enklare."

Underrättelseoperatören i Bob ville diskutera, argumentera, övertyga. Det satt i ryggraden. Chefen var dock inte på något vis alls en källa att bearbeta. Den enda manöver som fanns här var tystnad, men han samlade tillräckligt med styrka för att titta Chefen i ögonen och låta tystnaden vara i några sekunder. Chefens stålblå ögon mötte hans egna och det kändes som om Chefen tittade rakt igenom Bobs egna ögon och såg kudden bakom huvudet i stället. Den nästan totala frånvaron av känslor i ansiktet hos Chefen var något som rimligen bara fanns i dessa rum hos de som dött.

”Oroa dig inte. Vi kan inte gärna göra oss av med dig heller. Lång och trogen tjänst och allt sådant där. Under det dygn du har legat sövd och blivit opererad har myndighetsmaskineriet kvarnat på för att hitta lösningar, fast det varit röda dagar. Vi har helt enkelt låtit dig dö och din riktiga gamla identitet finns inte längre. Borta. Den rensas helt och har i praktiken inte ens funnits. En av många buggar i gamla stordatorsystem.”

Bob hade såklart bytt identitet många gånger, men då alltid haft någon form av basidentitet till och skaffat diverse backstoppade, av myndighetens experter skapade, identiteter som använts på uppdrag. Från fejk-person, till superfejk. Chefen talade nu om Bobs verkliga identitet, som inte egentligen använts på årtionden.

”Du vet hur det blir. Gravöl på Firman, tal om hur bra du var, vilken hjälte du var. En stjärna utan namn knackas in på en vägg ihop med en hög andra, om än metaforiskt. Nästa person på listan kliver upp. Du får aldrig ha kontakt med någon från ditt gamla liv, men, det är klart, som det är nu skulle de ju oavsett få se ner på dig i en stol, då skulle de nog ändå inte känna igen dig. Döden är en ypperlig lösning, helt enkelt.”

Det fanns många sätt att dö i Bobs bransch, det gamla vanliga, samma för alla, men också att ens identitet dog. Alla fasta punkter raderas, alla kontakter försvann, allt man någonsin uppnått togs bort. Betyg, utbildningar, meriter, framgångar, vänner, allt som var ett

liv, försvann. Inte bara i den data som svenska generaldirektörer så gärna skickade i digitala system outsourcade till suspekta länder för att spara pengar, utan även i de system som var säkra på riktigt och i pappersarkiven. I stället bildades något helt nytt för att ersätta. Det var en av de svåraste saker man kunde göra som människa, att bygga något helt nytt, utan att ha med sig något som helst gammalt. Att skapa en ny människa, utan att bygga på den människa man faktiskt var, att släppa erfarenheter, uttryck, rörelser, vanor och preferenser. Bob tyckte alltid det värsta var att hitta nytt sätt att dricka kaffe vid varje byte. Utbudet var så utfiskat för honom att han fick beställa Matcha Latte numera, med havremjök, för att inte upprepa något från gamla identiteter.

Chefen fortsatte nästan mekaniskt, väl medveten om att Bob förstod omfattningen i det han sa, även om Bobs hjärna rörde sig långsammare än normalt. Det var dock, i just Bobs fall, normalt att tänka klart i extrema situationer, även om han just nu funderade på om inte chefen gått upp i vikt? ”För dig kan du också se det som att du har blivit befördrad. Vi har pratat ihop oss länge om vad i hela friden vi ska göra med dig, och hur det ska bli någon nytta av dig. En av dina gamla oanvända Identiteter var ju mellanchefer på Skatteverket och det gav oss en idé. Vi tänkte att vi kunde bygga på det där. Till och med befordra dig. I samband med vårbudgeten har det beslutats att det ska inrättas en ny myndighet i Sverige, den 459:onde. Sverige allra minsta. En person med dina starka meriter, hela 20 års erfarenhet som mellanchefer på Skatteverket, kommer vara en enorm tillgång som chef. Som rullstolsbunden är du dessutom nästan automatiskt inkvoterad, hur skulle vi kunna tacka nej till en sådan ansökan? Du är numera generaldirektör för ’Myndigheten för Elektronisk Data Journalföring och Effektiv Digitalisering, MEDJED’. Välkommen till din död, Bob.”

Kapitel Två

Torsdag, 23 juni

#

Det var såklart lukten som röjde kroppen, lukt rör sig mellan lägenheter som om den har en egen vilja, och det den tycktes vilja var att förfölja kriminalinspektör Zoran Tešić tänkte han när han gick innanför dörrarna. En detalj hos vindsvåningar som mäklarna inte pratar om när man är spekulant är att det blir varmt när solen ligger på, brännande varmt rent av. Har man dessutom valt att köpa en nyrenoverad vindsvåning i ett sekelskifteshus som hade visning i oktober, kommer troligen sommaren som en överraskning. För ägaren av just denna ljusa och fräscha takvåning med öppna ytor, var det dock inte ett problem längre. Det problemet föll snarare på anhöriga och grannar eftersom ägaren hängde obekymrad med en snara runt sin hals fäst i en av de många träbalkar som dekorerade långsidorna av lägenheten och där hade han hängt ett tag. Lukten var påfallande, även om kroppen troligen bara legat några dagar. Lägenheten blev som en slowcooker och hade kroppen hängt någon vecka till hade det blivit pulled pork av honom. Varje gång Zoran besökte en bostad med ett gammalt lik funderade han på att bli vegetarian, men ärligt talat var han för förtjust i kött för att ta det seriöst. Ville

ju behålla sina muskler också.

Grannarna hade ringt fastighetsvärden och klagat flera gånger. Fastighetsvärden hade gått in med en tanke om att det var några råttor som hade dött i lägenheten när ägaren var bortrest, något som var vanligare än vad man riktigt ville erkänna. Råttorna var närvarande även i mångmiljoners-lägenheterna, även om de hanterades diskret. Det var tyvärr ägaren själv som var råttan i det här scenariot. Efter en utredningstekniskt olycklig kräkning ringde fastighetsvärden till polisen och så sattes hela maskineriet i gång.

Den hängande mannen var uppenbarligen ägaren av lägenheten, Ludvig Nystrand. Förvisso var han inte längre lik sitt passfoto där en smal och vältränad man log på bilden men hans tatuerade sleeves var fortsatt tydliga att beskåda och något som fastighetsvärden direkt kände igen. Zoran skrattade lite för sig själv åt det tidstypiska valet hos Ludvig att tatuera in tribal-tatueringar över armarna. Det var ungefär lika bra för att åldersbestämma en kropp som kol-14, om det nu inte var så att det var någon form av Polynesisk krigare de hittade här. Osannolikt.

När kriminalinspektör Zoran kom till platsen hade redan kriminalteknikerna gjort sitt, och var redo att montera ner kroppen för vidare transport till rättsmedicinska, men sin vana trogen väntade de in kriminalinspektören om misstanke om brott fanns för att denne skulle få en känsla för hur scenen såg ut innan den ändrades allt för mycket. Forensikerna väntade ivrigt på att få skära ner kroppen, högt upp på repet för att behålla knuten. NFC, Nationellt Forensiskt Centrum, hade specialtekniker för att analyserna just knutarna.

Zoran hatade lik. Han hatade såklart brott i största allmänhet, men framför allt brott som skapade lik. Det var något med den lite söta doften av ruttnande kött som fastnade i ansiktet och i kläderna. Som senior och chef förväntades han också ha finare kläder, så det gick inte längre att bara slänga in dem i tvätten på 60 grader och hoppas att det löste sig. I

stället inbillade han sig att han bar runt på doften nästan jämt. Säkert därför det var svårt att träffa tjejer också. Vad skulle annars vara en förklaring till att han, en vältränad polisinspektör, var singel?

Kroppen hängde i en skev vinkel från en träbalk och det som gjort att den uniformerade polisen ringt efter honom var den ovanliga vinkeln i hängningen. Det behövdes inte en amerikansk tv-detektiv för att inse att det var ett nästan hopplöst projekt att hänga sig själv från en takbjälke i brösthöjd, när rumpan nästan nådde golvet. Om byxorna varit nere så hade misstanken omedelbart varit erotisk självstrykning, som var väsentligt mer vanligt än vad man kunde tro, men det kändes osannolikt att göra det på sig själv utan att vara i en sexuell kontext. Offret bar dessutom skinnyfit-jeans, vilket i Zorans erfarenhet helt omöjliggjorde något nämnvärt improviserat erotiskt. Det saknades dock några uppenbara spår av kamp och repet var en bit Paracord, militärnördarnas favoritsnöre. Den hängande mannen såg rent av... glad ut? Det var i Zorans erfarenhet ovanligt att lik såg glada ut, men i en gassande sommarvärme och en brutal stank, tog han glädjeämnen där han kunde hitta dem.

Zoran såg sig runt i den stora vindsvåningen. Den hade en så kallad ”öppen planlösning” vilket innebar att det var en massiv lägenhet på över hundra kvadrat i ett stort enda stort rum som innehöll allt från kök, sovrum, arbetsplats och vad som såg ut att vara en studio för fotografering med en fast monterad grönskärm utmed hela väggen. Lägenhetens inkråm såg dyrt och opersonligt ut. Zoran gick först till kontorsdelen och kunde direkt se att det stack fram en hel hög med lösa USB-kablar bredvid den till synes svindyra Apple-skärmen. I övrigt så stod datorn på, skyddad med ett lösenord. Kontoret, liksom lägenheten i övrigt, var nästan helt fritt från dekorationer. Plågsamt fritt från dekorationer, rent av. Det fanns inga växter, inga figurer, inga bilder på väggarna. Kliniskt inrett av någon som inte ville ha en personlighet på väggarna, utan satsade stenhårt på funktion. Det enda som faktiskt

fanns var en märkelig glasfigur, formad som en halv glasflaska. Den stack ut, både av sin blotta existens, men också av det faktum att den var ful. Riktigt ful. Zoran lyfte upp den för att se hur ljuset bröts i dess gröna glas och noterade att det faktiskt låg något i den. Han tittade ner och såg en hög minneskort, av den märkliga blandning av former som han mindes från när han var liten. Såg nästan ut som minneskortet som användes i en Playstation 2. Det var tider det! Zoran ställde ner glasfiguren och gick vidare mot studion. Det fanns fina kameror och en utrustning för att ljussätta som uppenbarligen var av professionell modell. Det hade i alla fall inte varit något rån, kamerautrustningen måste varit värd en förmögenhet. Det var även här imponerande rent, att hålla så rent i öppna ytor var utmanande och ljuset från de sneda takfönstren tenderade under sommaren att få dammet att dansa i rummet. Mycket riktigt stod det en top-of-the-line-robotdammsugare i ett hörn, med moppfunktion. Den körde troligen varje dag varesig dess ägare var vid liv för att uppskatta funktionen eller ej, så golvet hade troligen både dammsugits och moppats ett tiotal gånger sedan snaran kommit om halsen på Ludvig. Det här kändes som en studio för ett proffs, även om Zorans enda erfarenhet av proffsfotografer var från när han tog studentkortet, som han såg varje gång han besökte sin mamma och påmindes om sin dåtids långhåriga, finniga och fjuniga jag.

Grannarna visade sig inte ha mycket att säga om Ludvig. Han beskrevs som en seriemördare, det vill säga lugn, stillsam och höll sig för sig själv. Troligen var anledningen till beskrivningen av Ludvig inte att han var seriemördare, utan snarare att han hade lyxen att ha en egen ingång till sin takvåning. En kvarleva från den tid då vindar skulle gömmas undan från fint folk som inte skulle exponeras för saker som förvaring, eller att tjänstefolket hade ett liv när de inte tjänstgjorde. Detta hade gjort att Ludvig helt enkelt inte träffat sina grannar så ofta. Zoran kände i hela kroppen hur avundsjuk han var på just detta, men det gjorde det inte lättare att få en överblick av vem Ludvig varit. Ingen mindes några gäster han

haft, ingen mindes egentligen något om honom. Han tycktes ha jobbat med något som rörde ”data” i alla fall, och ibland hade han spelat musik på dagarna, men aldrig högt på nätterna. En drömgranne, på många vis.

Vid det här laget hade IT-forensikern Malte Enell kommit till scenen, ditkallad då det uppenbarligen fanns en dator på plats och det tycktes saknas externa hårddiskar. Malte hade med sig det tunga kitet med portabla batterier för att kunna plocka med den stationära datorn utan att behöva stänga av den och han började mödosamt installera detta kit med hjälp av sin medtagna verktygslåda. Bristen på hiss och många trappor och den nästan tropiska värmen gjorde att han var genomsvett.

”Ser tungt ut det där” sa Zoran slentrianmässigt.

”Du vet hur det är, trappor är inget hit när man bär 10 kilo batterier, men jag får väl se det som ett bidrag till beach bodyn” svarade Malte lite för snabbt och inövat.

Zoran svarade med artigt skratt, undvek säga något att det ju knappast var aktuellt med strandkropp detta, eller nästa år heller för Malte, utan svarade i stället ”Det låg en hög med minneskort i någon ful glaspryl. Verkar ju som om hårddiskarna försvunnit i alla fall, så vi får väl ta det som finns.”

”Lätt att bära, så det fixar jag!” svarade Malte och log brett med ett svettpärlat ansikte.

Zoran tog av sig plasthandskarna och de blåa tossorna, slängde dem i en dedikerad soppåse utanför lägenhetsdörren som forensikerna ställt dit och skyndade ut i den fräscha luften.

#

Väl tillbaka på kontoret sökte Zoran mer information om Ludvig. Polisens register visade sig vara fåordiga. Ett B-körkort fanns, något som i Zorans erfarenhet tydde på att han inte varit

född i centrala Stockholm, föräldrarna var döda och syskon saknades. Det fanns ett eget företag med någon miljon i tillgångar, och år efter år hade löner utbetalats precis under brytgränsen för statlig skatt. Som vilken IT-snobbe som helst, tänkte Zoran. Eftersom de offentliga registren inte gav någon tydlig bild, provades Google. Här hittade Zoran direkt en ovanligt stor mängd pornografi, även för att vara en internetsökning. En nästan pinsam mängd, särskilt med tanke på att det var jobbets dator han använde för sin sökning. Efter att ha gått igenom sida efter sida med nakenbilder på unga kvinnor, så insåg Zoran att Ludvig hade varit fotografen. Med lite mer vässade sökord hittade han också namnet på den agentur som förmedlade fotografer för nakenbilder. Självklart var den inte baserad i Sverige, utan i Jersey. På pappret, tänkte Zoran, vem tusan bor på Jersey i verkligheten? Han tog telefonen och ringde.

Det var ett komplicerat samtal. Personen på andra änden hade svårt att tro på att Zoran ringde från Polisen, och än svårare att förstå att Ludvig var död. Det gick inte att få ut några tydliga svar alls, men från reaktionen verkade det som om Ludvig varit lite av en kändis, ett toppnamn i sin bransch och en ”top earner” inom nakenfotograferingen. Han hade varit en av de bästa på att ljussätta nakna kroppar i branschen och specifikt att ”han spelade med ljussättningen av en vagina som om han spelade på en Stradivarius”. Zoran hade inte riktigt koll på just måttstockarna här, i hans egen erfarenhet såg de ungefär lika ut på bild och i verkligheten, men han litade på agenten. Uppenbarligen fanns det detaljer här Zoran inte förstod sig på som lekman. Standardfrågan om ifall någon ville Ludvig ont, besvarades med en lång utläggning om vilken ängel Ludvig varit. Han hade tydligen inte ens velat ha sex med klienterna, något som i andra yrken möjligen sågs som en självklarhet, men i denna bransch var unikt.

Oavsett var det hopplöst få tydliga svar från den anonyma mannen på andra sidan

luren och Zoran avslutade samtalet. Märkligt. Det finns så många olika karriärer. Zoran fick känslan av att det nog luktade om honom. Han tog några djupa sniffar på sin kavaj. Jag måste hem och tvätta, tänkte han. Nu direkt.

Kapitel Tre

En intressant lärdom kring svåra ryggmärgsskador är att de är överraskande fort slutbehandlade av sjukvården, medicinskt och kirurgiskt. Snipp, snapp. Det opererades in några titandelar för att stabilisera ryggraden, det skämtades om terminator och cyborger. Redan efter några dagar slussades Bob vidare till utprovning av rullstol, rehabträning och arbetsterapeut för att bli förberedd inför sitt nya liv och det var inte direkt som om Bob hade en supportorganisation hemma. Hans journal kunde haft kryssrutan ”Superensam” markerad om det funnits en sådan. Nu skrevs det ”Patient nämner inga anhöriga eller närstående och verkar sakna stöd i närmiljö” för att diplomatiskt säga samma sak. Bob hade lyckats få några synnerligen vaga löften av sin neurokirurg att om han verkligen jobbade hårt under rehab kunde han återvinna någon funktion i benen då det fanns viss nervkontakt kvar. Den cyniska delen hos Bob påpekade tydligt för honom att det ju inte gärna fanns något annat för läkaren att säga, varför skulle han annars anstränga sig under rehaben? Bob hade själv sagt liknade ord många gånger under strid, till en människa med magen uppfläkt och synliga tarmar i någon jäkla öken som frågade om hur det såg ut sa man inte att det är kört, ta så många fentanylslickepinnar du vill ha, men... Utmaningar var den bästa ersättningen för den alkohol

han inte kunde eller ville dricka mer, så med samma envisa vilja att överprestera som han haft under Örnmarschen, eller för all del under de många överlevnads och flykt-utbildningar, han genomlidit, så skulle han nu knäcka rehaben. Dominera.

En stor skillnad mellan Örnmarschen, och rehab, var dock vem som var drev övningen. Där det varit kortklippta barska män med god fysik som drev Örnmarschen, var det under rehab en rödhårig kvinna med danska rötter, Sofie, som glatt uppmuntrade honom för minsta lilla framsteg. Inte en gång kallades Bob för en värdelös idiot som inte var värd att leva, annat än av sig själv i sin inre monolog. Det gjorde honom vilsen och han hade lite svårt att tro att han utvecklades alls. En annan skillnad var övningarnas form. Det fanns en rå glädje i att bära 40 kilo vapen i skogen och genomföra ett eldöverfall, att jämföra med att stretcha axlar och lära sig att förflytta sig själv från en rullstol, till en handikapptoalett. Sofies obrutna positivism var värre än skället han var van vid. Det fanns inte heller någon elegant basker att få stolt bära efter, utan slutmålet med den jäkla rehabträningen var närmast att... aldrig behöva sluta göra den. Han lärde sig tekniker och manövrar, stretch och rutiner som han aldrig skulle kunna sluta göra, lärde sig för ett liv han inte ville ha, som inte ens var hans eget. Maniskt bestämde han sig för att träningens ovana struktur innebar att han skulle bli bäst på den. Essa allt. Nummer ett, som vanligt. Han skulle chocka Sofie och ge henne något att verkligen berömma honom för. Om Bob skulle göra fyra flytt, gjorde han tolv. Han la all sin energi och allt sitt fokus på träningen och under någon vecka var han bossen i rehabsalen. Han ägde. Sofie verkade rent av imponerad, på riktigt. Han såg det, att det inte var det vanliga berömmet, utan något helt annat. Bob ville tro att det var respekt. Beundran. Han var nummer ett igen! De andra statisterna i salen slet utan att överprestera och han började känna sig hemma som rehabsalens rättmätiga alfa.

Tills han, genomsvett av ansträngning, övade på att sätta sig i en handikappanpassad

bil, gled fel, fastnade under ratten och stukade handleden. Det var såklart inte den första skadan Bob hade fått under sin karriär, men det var den minst coola. Den han absolut inte skulle berätta om i en bar. Sofie gick lugnt fram och hjälpte honom vant att komma upp i hans rullstol utanför bilstolen. I samband med detta fastnade hans tröja och när Sofie hjälpte honom visades hans bara överkropp. Och med den alla hans ärr. Sofie såg en kropp täckt av ärr, avlånga, runda samt spår av tydliga brännskador ända ner till bicepsmuskeln. Så såg inte en mellanchefer på Skatteverket normalt ut. Det utlöste vad som i Bobs gamla liv brukade kallas ”aktiv tystnad”, när något blir högljutt tyst. Det var alltid kritiskt att äga dessa ögonblick och styra var den andra personens tankar gick, så Bob tänkte snabb och sa:

”Snöskoter”

”Snöskoter?”, svarade Sofie.

”Ja, alltså, jag tävlade i Snöskoter när jag växte upp. Det är en mer extrem sport än man kan tro”.

”Självklart” sa Sofie med all den övertygelse som småbarnsföräldrar påvisar när deras barn återberättar ett Peppa Pig avsnitt de sett med ungersk dubbing på YouTube.

”Ja, det blev ju många krascher innan jag gav mig in i statsvetenskapens lugna värld”

”Känner väl igen mig i det där” svarade Sofie rutinerat.

Med hårt lindad handled fortsatte rehaben och flit gav resultat. Efter flera veckors träning lyckades Bob faktiskt resa sig och stå själv med stöd i några korta sekunder. Det gav honom större glädje och stolthet än något örnärke, även om det egentligen inte gav någon utmärkelse alls. Inte ens en liten tyglapp. Fast, om ribban för att få märken var att man ”kunde stå med stöd” i några sekunder skulle varenda jäkla 10-månaders bebis ha ett sådant märke. Han hade tveklöst slitit mer för detta än de militära märken han tidigt i sin karriär varit så stolt över, prestations-bling för att visa sig själv vara en komplett människa. Nå, i

samband med examinationen fick han lämna sitt kommunala korttidsboende och flytta till sin nya, egna lägenhet. Extra breda dörrar, inga trösklar och hiss. Sexigt.

Han rullade in genom dörren och såg att hans gamla ägodelar flyttats över från den gamla lägenheten av det nästan magiskt väl fungerande logistikteam som varit knutet till hans gamla jobb. Det gick såklart inte behålla den lägenheten. Den var ägd av en person som inte längre fanns, varesig juridiskt, eller som person. En ståtlig alfahanne som aldrig varit hemma och som egentligen bara använde lägenheten som en plats för temporära nöjen såsom myndighetspost och kvinnor. Eftersom han aldrig varit hemma, hade hela möblemanget valts rakt av med kriteriet ”går att få hemlevererat med montering från Ikea”. Under hans utbildning i att leva under andra identiteter hade de gått igenom hur hans boende skulle vara. Saker måste se levande ut. Det går inte se ut som ett färdigköpt liv utan personlighet. Alltså hade han tvingat ut sig på ett antal loppmarknader och köpte hem de rekommenderade tjugo saker som såg ut att vara den sorts saker som riktiga människor hade i sina skåp. Saker som ”Ett brunt ölglas från en tysk skidort”, ”En sliten nallebjörn”, ”fem LP-skivor med kristen hårdrock”, ”sliten studentoverall från någon form av beteendevetenskaplig utbildning på en obskyr högskola” och givetvis en komplett ”skröffslåda”. Det var guld att hitta sådan på loppmarknad. En låda fylld med saker som såg ut att komma från ett riktigt liv, i ett komplett paket. Skruvmejslar, gamla proppar, en miniräknare, överblivna verktyg, pryttlar. Bästa hundra kronor han spenderat. När han nu för första gången kom till sin nya lägenhet och såg den uppmonterad av någon annan, kändes dock urvalet med personliga saker helt fjärran honom själv. Förvisso var det oändligt skönt att slippa sköta flytten själv, men detta kändes mer som ett hotell än ett hem. Vilken sorts människa har fem kristna hårdrocksskivor, utan någon LP-spelare? Det hade verkat helt rimligt en gång i tiden, men nu kände han absolut inte ingen vare sig sig själv, eller sitt gamla alias. Hade han verkligen velat bygga en identitet

som en kristen beteendevetare-festprisse med ölintresse? Dags nu att bygga en nu karaktär - den här gången som sig själv, utan uppdragsbegränsningar. En person som skulle vara till han själv inte längre var det, på riktigt. Skrämmande. Bob reflekterade kort över att det kanske hade varit hälsosamt att ha fått lite dödsångest av att vara så nära döden som han själv nyss varit. Den kurator han pratat med via Landstinget, obligatoriskt för att han skulle få behålla sitt körkort antyddes det, pratade mycket om livet efter man förstått att livet kunde ta slut. Bob hade nickat och sett ledsen ut, druckit landstingskaffe och sagt vad han trodde en landstingskurator ville höra. I sitt eget sinne tänkte han bara på den minnessten som han sett i sin ungdom i det lilla kustsamhället Hamburgsund: ”Det är inte mer än ett steg mellan mig och döden”, något som varit Bobs livsmått tills nu. Rent praktiskt fungerade ju hela konceptet med steg dåligt när han satt i en stol. Han ryckte sig ur de nostalgiska tankarna och blev intensivt sugen på en, eller fem, kalla öl.

Uppenbarligen kunde han inte fortsätta dricka. Å andra sidan, vad skulle han dricka för nu? Inte som att ett civilt liv var stressigt? Strid, förlust och död var goda argument för att behöva dämpa sin ångest. Den som jobbade på en liten myndighet och var så stressad så han behövde dricka måste vara bra vek.

Kapitel Fyra

När många datorer är i gång samtidigt blir det inte bara ett speciellt surrande, det blir också en särskild doft. En varm doft av nätaggregat och dammig luft som skickas genom många, små, fläktar. När detta kombineras med doften av varm människa i varmt rum blir stämningen speciell. Malte satt vid sitt höj- och sänkbara skrivbord i sin spiffiga Kinnarpsstol, vid en mycket stor välvd bildskärm och sökte efter guider till hur han skulle kunna komma in i den lösenordsskyddade iMac'en från Ludvigs lägenhet. Det var skralt med information om detta. För några år sedan hade Maltes jobb varit mycket enklare. Även om materialet som kom in var lösenordsskyddat, fanns det oftast inte någon vettig kryptering bakom. Om det var krypterat fanns det oftast kända säkerhetsluckor att använda. Var det både lösenordsskyddat och krypterat hade de kriminella oftast sparat lösenordet någonstans. Många gånger hade de under utredningar tagit folk i knarkbranschen som mödosamt byggt upp lager på lager med kryptering, men ändå haft sina lösenord lagrade i textfiler på skrivbordet, eller på de ständigt närvarande post-it lapparna. Säkerhet var inte bara svårt, utan dessutom rätt jobbigt, och de flesta som valde en mer utstuderad kriminell bana gjorde det specifikt för att de inte hade särskilt bra tålamod. Att knäcka kriminellas säkerhetsåtgärder var de bästa

uppdragen. Det gick oftast fort och det öppnade upp den kriminelles liv som en mussla. Tydlig bevisning och enkelt att förklara i rätten, där Malte varit många gånger genom åren. Han såg sig som samhällets verkliga spjutspets i bekämpandet av brott, det var hans arbete som avgjorde rättsfallen i praktiken. Numera handlade det dock nästan bara om mobiltelefoner. Massor med bilder, massor med meddelanden. Massor med appar. Många litade väldigt mycket på biometrin i telefonerna, men hade samtidigt pinkoder som var pinsamt enkla att lista ut. Ibland syntes det rent av på skärmen vilka pinkoder de hade. Chipsfingrar. Eller så använde de finger eller ansiktsbiometri och här kunde de flesta med lite övertalning i förhørsrummen råka låsa upp enheterna om det krånglade rent tekniskt att göra det. Juridisk gråzon, men med den svenska fria bevisprövningen var det något de kunde hantera i efterhand om det behövdes, även om etiken möjligen var tveksam. Som tur var slapp han fatta beslut om sådant som forensiker, det fick utredarna göra om det skulle ske. Vilket nästan aldrig behövdes. Tack och lov uppdaterade folk sina mobiler allt för sällan, så ofta fanns det väl kända säkerhetsluckor han kunde använda.

Denna nya iMac var dock något annat. Hårddisken var inbyggd i skärmen och det var nästan omöjligt att plocka ut den utan att stänga ner datorn. Websajten iFixit visade rent av tydligt hur svårt det ens var att få ut den. Det var aldrig bra att stänga av en dator som var på. Saker kunde hända och det kunde finnas script om att förstöra datan vid en omstart. Datorn tycktes också vara nyligen uppdaterad, så de kända enkla säkerhetsluckor som fanns gick inte att använda. Med all sannolikhet var den också krypterad med FileVault, eftersom det var standard vid installationerna och skulle kräva ett aktivt val att inte använda. Såklart kunde han vänta några veckor och se om det kom relevanta säkerhetsluckor som han kunde utnyttja då, men just nu var det problematiskt. Det gnagde på honom att inte snabbt kunna leverera resultat till Zoran. Just Zoran störde Malte med sitt överlägsna och självsäkra sätt, han

påminde i hela sitt väsen om att just de som utbildats till poliser var lite bättre än de Zoran benämnde som ”stödande personal”. Samtidigt var ju inte denna dator så hög prioritet att Malte kunde motivera att gå ut nationellt och be om råd, den var ju bara till för att skaffa insyn i offrets liv. Lite förstrött kikade Malte runt om han kunde hitta någon information om iCloud-konto eller google-konto. Gick alltid att prata med de stora jättarna och få tillgång till datan där när personen var avliden om man frågade snällt som polis, men även detta gick han back på, då väntetiderna var långa. Irriterad reste han sig upp och gick till labbet där iMac'en stod. Det var ett rum fyllt med rackservrar, kablar, skärmar, tangentbord och möss, som för ett otränat öga såg ut att vara slumpmässigt utplacerade, men som hade riggats ut med omsorgsfull precision. Rummet var också dekorerat med ett antal Simpsons figurer, vilka namngivit de olika arbetsytorna. iMacen stod på ”Flanders”. Malte noterade den fula vasen som han blivit tillsagt att ta med. Zoran hade varit särskilt tydlig med att den skulle tas med, då den innehåll ”någon datagrej”. Den visade sig vara full med gamla minneskort, från tiden då digitalkamerorna precis hade börjat säljas. Nästan antika, digitalt sett. Malte skrattade lite för sig själv när han såg att korten rymde enstaka MB, bara tusendelar av vad dagens kort kunde lagra. Det var tider det! Pixliga bilder, och ont om lagring mest hela tiden.

Det var en salig blandning av gamla kort, CF, xD kort och andra, mer udda. Malte rotade fram en av de äldsta minneskortsläsarna de hade liggande, oviljan att slänga obskyra adaptrar var större i jobbet än vad det var hemma, rent av. Han pluggade in den i en nyinstallerad labbdator och började stoppa in minneskortet ett och ett. Fascinerande nog gick de att läsa! På den högupplösta 4K skärm som var kopplad till labbdatorn var det dock plågsamt tydligt hur långt utvecklingen kommit inom digital teknik. Det var pixlar som syntes och färgerna var få. Bilderna hade inget direkt genomgående tema, det tycktes mest vara en samling med kort för att prova vad som då varit den nya tekniken. Det var bilder på

hus, himlen, en lönnfet tax, någon variant av en selfie i en icke-smickrande vinkel av en till synes ung och trendigt undernärd fotograf, men också mer konstnärliga ambitioner. Det verkade som om fotografen provat att fota genom overheadfilm där han hade målat. Nyskapande då, tragiskt banalt idag. Malte insåg att blott det faktum att han visste vad overheadfilm var, gjorde honom oväntat medelålders. Måste varit berusande att kunna ta bilder och direkt se resultaten som fotograf när den nya tekniken kom. Nu fick man ju komma ihåg att det hade många år på nacken, men det var ju inte direkt imponerande bilder. Malte sparade bilderna på datorns hårddisk i noga namngivna foldrar. Det här var en av de bästa delarna med jobbet. Insynen i någon annans, ibland helt normala liv. Det värsta var däremot all insyn i andras extrema liv, men sjuka bilder och filmer som Malte tvingats se. Numera hanterades det där tack och lov nästan helt av programvaror som kände igen och kunde indexera bilder och filmer utan att forensiker tvingades spendera veckor med att se den mest bisarra porr man tänkas kunde. Maltes föregångare hade inte haft den lyxen, så många av dem hade inte orkat stanna kvar på jobbet. Man bar med sig allt man såg och det gick inte riktigt träna bort. Malte hade dock, precis som de flesta yngre forensiker, till stora delar förskonats från det. Självklart var det mycket elände han fick se, men mest handlade det chatt-konversationer, inblick i kriminellas liv och som i detta fall, inblick i ett liv som inte längre fanns. Detta tillfälle blev dock en nostalgiresa bakåt till digitala fotografins början, något som Malte fann vara spännande, på riktigt.

Ett av korten längst ner i vasen var ett CompactFlash kort. Den standard som lite dyrare kameror hade använt då, ville Malte minnas. Även detta kort kunde läsas, men här fanns det inga bilder, utan bara en enda, med den tidens mått mätt, stor fil, 55MB.

Det var en .avi-fil, upplösning om 320x240. Kortet var på vad som på den tiden var en rätt massiv lagringskapacitet, hela 64MB, och filmen var fyra och en halv minut lång. Malte

ryckte till när han dessutom hörde ljud! Måste varit en topp-enhet som använts, han tog en mental notering att komma ihåg att kolla EXIF om det fanns någon info om det.

Filmen var filmad i någon form av lägenhet, utan någon klar ljussättning, så bildkvaliteten var inte imponerande. Malte lutade sig fram emot skärmen för att se mer nog vad det var. Det var, såklart, porr. Eller, rätt mesig porr om han skulle vara ärlig, två unga brudar som kysstes. Lagligt unga, det hade Malte lärt sig identifiera blixtnabbt på filmer. Yrkesskada. Malte gissade båda tjejerna var i yngre delen av tjugo och det var smygfilmad, inte regisserat. Sådan kände också Malte igen. Det gjorde det hela lite mer spännande, privat. Förbjudet. Tjejerna var uppenbarligen omedvetna om att de filmades, men framför allt var det via ljudet tydligt att de njöt av vad de gjorde. Det här var inte fejk. Även kameramannen tycktes vara engagerad då kameran efter första minuten började flyttas runt, uppenbarligen försiktigt och tyst, men ändock i jakt efter bättre vinklar. Kameramannen lyckades vinka in en krystad vy som visade kön mot kön och händer i ett virrvarr. Uppenbarligen inte ett proffs, om än en engagerad fotograf. I de sista delarna av videon verkade kameramannen medveten om att inspelningstiden började ta slut, och i en form av jakt efter ett elegant avslut, panorerade han långsamt över kropparna som låg bredvid varandra på ett oväntat modigt sätt för att vara en smygfilmare.

När Malte såg de sista sekunderna av filmen blev han så förvånad att han, bokstavligen, halvt ramlade av den kontorsstol han satt tillbakalutad på. De sista sekunderna visade med all tydlighet den mycket unga versionen av två ansikten han såg nästan varje dag på TV. Statsminister Lisa Fredrikson med sin karakteristiska blonda page och födelsemärket under höger öga. Redan det var ju en skräll, men efter flera omtittar var Malte helt säker på att den andra personen var Oksana Morozov, Rysslands första kvinnliga utrikesminister. Efter det fiaskoartade kriget i Ukraina hade den ryska regeringen rensats ut och västvärlden hade

varit helt oförberedd på valet av Oksana, hennes felfria engelska, uppenbart prestigefyllda västerländska utbildning, där matematikstudier på Oxford kombinerats med ett års studier på Konstfack i Stockholm, innan hon disputerat i Frankrike. Hon hade lämnat en till synes mycket lukrativ karriär som managementkonsult för att ytterst oväntat bli en mediaälskling i väst med sitt tydliga budskap och den enormt oväntade egenskapen hos en rysk toppolitiker att ha humor. Så inte nog med att hennes ansikte var med på filmen, hennes numera ikoniska ärr i form av en hockeyklubba var också tydligt med. Malte såg filmen flera gånger. Aldrig tidigare hade han varit i en sådan här situation. Filmerna var mer än 25 år gamla. Fotografen var sannolikt död och kortet den lagrats på var troligen inte använt sedan det fotades. Med stor sannolikhet visste ingen att det här fanns. Det här var... en chans. Malte kunde påverka hela Sveriges politik. Media skulle älska det. Förvisso skulle det kanske inte bli en gigantisk skandal i Sverige, det tycktes ju ingenting bli, men i Ryssland var bilden på homosexualitet inte samma som här och konsekvenserna skulle kunna bli enorma för Oksana. Malte skulle dock bli uppsagd och inte kunna bli anställd igen, i praktiken få någon form av näringsförbud. I Sverige kunde man inte livnära sig på att läcka nyheter, i bästa fall skulle han få några hundra tusen från en mindre nogräknad kvällstidning. Det är inte värt det. Inte heller kunde Malte motivera det hela ur någon sorts nyhetsvärde. Vad två unga tjejer gjorde när de var just unga, spelade ingen moralisk roll för honom, och Malte om någon visste spännvidden av vad folk hade för sig på sin fritid. Men. Samtidigt. Det här gick det att tjäna pengar på. En kort stund nuddade Malte med tanken på att försöka få pengar från Ryssland, men självbevarelsedriften blev för stor. Är det något Malte hade insyn i var det hur kriminella utpressade andra, inte hur man kontaktade topp-ministrar i andra länder. Han fattade ett beslut att det här var för bra för att vänta med.

Raskt tog han skärmdumpar på ansiktena i slutet av filmen, sparade ner filen och

skärmdumparna på sitt privata USB-minne och satte i gång en automatisk filradering som skrev över all lagringsytan 32 gånger. Minneskortet och den labbdator han arbetat med skulle vara helt omöjlig att återställa någon data ifrån.

Han startade en ny virtuell maskin, kopplade upp sig via ett VPN, en krypterad internetanslutning, och registrerade ett nytt konto på protonmail. Han skrev ett mejl till Partiets pressekreterare. Betala 5 miljoner SEK via Bitcoin till bifogat konto, annars kommer filmen vara den mest sedda på Pornhub, någonsin. Han höftade också till ett par rader text med en yvig politisk motivation kring de med pengar och utan pengar, demokrati och andra klyschor för att förvirra mottagaren något.

En kort stund dröjde sig Malte kvar vid texten. Han valde mellan två världar, två olika liv så det var inte enkelt. Det han hade idag, och det han kunde ha för fem miljoner i bitcoin. Han hade varit samhällets slamsugare i tio år och hade bara vanlig lön att tacka för det, samtidigt som andra i IT-branschen åkte på fancy middagar, fick bonusar och tjänstebil. Nä. Fick han sådant här i famnen var det tag mig tusan en plikt att utnyttja det. Han tryckte på skicka och mejlet gick anonymt ut i cybervärlden. Nu var det bara att vänta. Dels på betalningen, dels på att komma hem ikväll. Malte ville bekanta sig lite mer personligen med filmen kände han.

Kapitel Fem

Den nya bilen var en minivan. Redan detta räckte för att Bob skulle må lite illa. Att den var automatväxlad gjorde inte saken bättre. Det är bilen som småbarnsfamiljer och handikappade har, och han fick minsann rulla in i en ramp på sidan. Rullomobilen kallade han den för sig själv bittert. Självklart var den också vit. Den kompletta inversen på Batmobilen.

#

Under de veckor Bob varit i rehab hade uppenbarligen redan rekrytering av personal till Myndigheten skett, kontoret hade valts ut och inretts, i den mest moderna stil man kan tänka sig på ett statligt kontor där alla möbler valts från överblivna möbler från andra myndighetsflyttar. Det var mycket trä, mycket ljus, och suspekt bekväma stolar som ändock knarrade, hur hårt skruvar än skulle dras åt. Kontoret var inrett i den trendigaste myndighetsstil man kunde tänka sig, öppna ytor, skärmväggar och ett stort, centralt, köksutrymme med kaffemaskiner i mitten och två mikrovågsugnar. Väggarna var av finaste myndighetsgrå, med den vanliga samlingen äkta konst som valts ut baserat på pris och tillgänglighet, snarare än dess förmåga att estetiskt tilltala. Temat tycktes vara ”barn som far illa”, och lika avtraumatiserande det nog varit för konstnären att måla av sig sin ångest, lika

ångestskapande var de hemska bilderna som dekorerade varje vägg. Bob kunde inte mycket om konst, men misär hade han sett förr. På samma sätt var kaffemaskinerna inte till för att ge gott kaffe, utan för att ge ett extremt dyrt kaffe med alla miljömärkningar man kan tänka sig. Det var viktigare med symbolismen än smaken, så självklart fanns det en privat medtagen vattenkokare i avvikande stil med vilken medarbetarna värmdde vatten till eget medtaget pulverkaffe.

#

Det fanns en lång ramp till ingången. Bob insåg att rampen var grejen som gjorde att Chefen valde just denna lokal, för att Bob varje enskild dag skulle påminnas om att han var i sin egen skärseld. Naturligtvis fanns det massor med lokaler som inte hade en ramp. Allt nybyggt de senaste 20 åren, typ, men rampen hade tydligen varit viktig.

Det fanns i alla fall en bekväm handikappsparkering, vilket bara det var förnedrande. Bob insåg att han såklart borde vara stolt över att han inte bara kunde ta sig runt, utan att han dessutom skulle till sitt nya jobb. Efter ett livstrauma fick det ändå räknas som en oväntat lyckosam utveckling. Han skulle dessutom rent av gå upp i lön och med en hyreslägenhet som hans nya skulle hans finansiella situation vara bättre än någonsin. Inte som att den gamla karriären någonsin gav någon direkt lön, även om allt traktamente från ”Danmark”, som var ursäkten för alla utlandsuppdrag, gjorde gott rent finansiellt. Dock var ju inte de pengarna egentligen hans, utan gick på hans täckidentitets konto. Det gjorde hans finansiella sats i praktiken oöverblickbar. Hans verkligen egna pengar var... inte mycket. Lite ränta hade kommit in, och Bobs tidigare arbetsgivare hade skött regelbundna in och utbetalningar för att det inte skulle flaggas i systemet, men det var inte direkt så att Chefens ekonomer la upp sparstrategier för personer som inte fanns och kunde avvecklas när som helst, så i praktiken hade just han bara en halv månadslön sparad, efter 20 år i tjänst. Hans alias hade haft ett

ekonomiskt roligare liv, med hotellbesök, resor, och mycket större resurser för utsvävningar. Nu var dock nu, och nu var det verklighet. Hans befordran kändes allt mer som ett lejon som befordrats från savannen till en cirkus. Han rullade uppför rampen, vilket det överraskade honom alltid hur jobbigt det var även med en liten ramp, tryckte och höll inne dörröppnaren och väntade de förnedrande fem sekunderna på att dörren skulle öppnas. Tack för den väntan, ni jäklar som trycker på dörröppnare för att ni är lata. Han rullade in på kontoret och möttes av en doft av fisk.

Reflexmässigt kollade han på sin klocka, givetvis buren på insidan av armen av en vis vana, även om den repades ofta av hjulet på rullstolen. Hans lilla protest och det kunde inte vara mer än en handfull människor som skulle tänka på det. Klockan var 12:30. Lunchtid. Den starka fiskdoften indikerade dock att för den som inte älskade fisk, skulle det vara svårt att få i sig något.

”Ja, alltså, jag förstår ju att det finns människor som kan invända mot att man värmer *köpt* fisk i mikron, men den här har jag alltså fångat själv” förklarade en man vars främsta karaktärsdrag var en brist på hår, som uppenbarligen försökte döljas i valet av glasögonbågar. De var gigantiska.

”Du fattar väl själv att poängen är att det inte ska stinka fisk?” Replikerade en kvinna i nedre medelåldern vars klädstil inte riktigt var av den sort Bob förväntat sig se på ett kontor. Nå, nu var ärligt talat Bobs erfarenhet av att vara på verkliga kontor i sak noll, hans nya alias hade 20 års erfarenhet som mellanchef, men Bobs enda verkliga erfarenhet var från att ha sett några avsnitt av amerikanska versionen av ”The Office” under långflygningar när han inte kunnat sova.

”Den bästa metoden att äta gös, är att ha med den färsk i kylskåpet och tillaga den direkt i mikron innan den ska ätas. Nykokt fisk, det är det bästa sättet förutom att grilla, men

ser du någon grill här? Nä, just det, ni gick ihop och tog bort min elgrill förra veckan”

Även om Bob hade begränsad erfarenhet av vardaglig verksamhet på kontor, hade han gott om erfarenhet av människor i extrema situationer och det syntes på långt håll att kvinnan sysslade med kvadratisk andning för att behålla sitt lugn. Det var till synes något hon var van vid. Bob rullade försiktigt närmare, nästan helt dold bakom den höga disk som var precis vid ingången.

”Anders. För helsicke. Du måste tänka på att det finns andra här. Vi har pratat om det här.”

”Ja, och jag erbjuder ju att bjuda. Ni får hur mycket fisk ni vill. Vet du ens vad kilopriset är på färsk Gös? Det är en guldgruva jag bjuder er! Guldgruva!”

I samma stund Bob rullade in i det lilla köket hade mannen ryckt med sig sin matlåda, som var en gammal glasslåda från SIA. Saltlakrits, noterade Bob i förbifarten.

Kvinnan vände sig mot Bob, med en aning förvåning i blicken.

”Är det du som är Bob? Nya GD?”

”Jamenvissthejkulattträffas” sa Bob på ett djupt ovärdigt sätt. Han vände sig aldrig vid att bli så andfädd som han blev av den jäkla stolen och hela vinkeln att titta upp på någon som stod upp var fel. Bob var ju ovanligt lång och helt ovan vid att inte se ner på den han pratade med.

”Gud så bra att du är här! Det har inte fungerat alls här i din frånvaro! Två veckor misär! Åh vad bra, äntligen någon som kan styra upp detta helvetiska kaos!”

Bob såg sig förvånad om på det tysta, om än fiskdoftande, kontoret. Ett kontorslandskap, ett surrande från en AC och det sedvanliga klickandet från tangentbord och möss och ett tyst samtal från ett telefonsamtal. Det var inte som det kaos han upplevt och levt i, i diverse afrikanska länder, Afghanistan och andra länder som Sverige absolut inte haft

närvaro i officiellt.

Jaja, bara lös det, tänkte Bob. ”Work the problem”.

#

Bob gav en halvdan ursäkt och rullade ut till bilen, för att komma hem så han kunde läsa in sig på hela kontorsgrejen. Hur svårt kan det vara med ett vanligt jobb?

* * *